

РЕШЕНИЕ

№ 801

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10782** по описа за **2020** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. срещу РЕШЕНИЕ от 09.09.2020г. по нахд №9286 по описа на СРС за 2019г., с което е потвърдено наказателно постановление №431499-F482378 от 24.04.2019г. издадено от директора на офис „Надежда“ в ТД на НАП, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция от 500лв. на основание чл.355, ал.1 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ за нарушение на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба Н-8 от 29.01.2005г. /отм./ на МФ.

По изложените в касационната жалба съображения за неправилност на решението– се моли да се уважи същата, като се отмени решението на СРС и вместо него се постанови друго, с което се отмени наказателното постановление. В същата се излага твърдението, че за касатора няма задължение да подава декларация-образец б по отношение на изплатеното възнаграждение на лице, което е самоосигуряващо се. В съдебно заседание –касаторът поддържа жалбата си чрез адв.Т., която подкрепя доводите, че лицето П. е самоосигуряващо се, поради което касаторът не е правил удръжки върху изплатеното ѝ възнаграждение и съответно не е подавал декларация образец б и не следва да носи административно-наказателна отговорност. С оглед изложеното моли да се уважи касационната жалба.

Ответната страна- оспорва жалбата чрез юрк.Г.. Поддържа становището, че лицето

във връзка, с което е наложена санкцията не е самоосигуряващо се, тъй като не е подало декларация за това и не е внасяло авансови вноски, въпреки че има регистрация по БУЛСТАТ. С оглед изложеното е посочено, че касаторът като платец на дохода следва да го декларира. Предвид изразената позиция моли решението на СРС като правилно да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба е в срок, поради което следва да се разгледа по същество.

СРС за да потвърди наказателното постановление е приел, че същото е постановено от надлежен орган в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. По същество е заключил, че описаното деянието е извършено от посоченото за нарушител лице, а именно, че при проверка на ТД на 14.03.2019г. в офис „Надежда“ е установено, че [фирма] в качеството си на работодател и осигурител по чл.5, ал.1 от КСО не е подало декларация-образец 6 по чл.2, ал.2 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г./отм./ на МФ с данни за дължимите осигурителни вноски за лицето П. П.. Същата за периода от 01.06.2017г. до 30.06.2017г. е наета по граждански договор и е получила възнаграждение. Посочено е, че деянието е в нарушение на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба Н-8 от 29.12.2005г. /отм./на МФ, която задължава платеща на дохода да подава пред компетентната ТД на НАП декларация образец до 25-то число на месеца, за който се отнасят данните, която конкретно декларация е следвало да се додаде до 25.07.2017г., а същата съответно е подадена на 11.03.2019г. и е приета с протокол №223581902834018 от 15.04.2019г.. С оглед изложеното СРС е потвърдил НП за наложената в минимален размер от 500лв. санкция по чл.355 от КСО.

Касационната инстанция намира следното:

Правилно СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, притежават изискуемите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и в производството не са допуснати процесуални нарушения. Не се спори относно факта, че лицето П. е получило възнаграждение за м.06.2017г. от дружеството. Спорът между страните е правен и се изразява в това дали П. е самоосигуряващо се лице. Доводите на касатора за тази позиция се черпят от чл.1, ал.5, т.3 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващи се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица /НООСЛБГРЧМЛ/, съгласно чиито чл.1, ал.5 т.3 П. извършва професионална дейност на свой риск и за своя сметка. В текста примерно са изброени сред тези лица и дейци на науката, културата, образованието, архитекти, журналисти и т.н. физически лица, упражняващи свободна професия и регистрирани с ЕИК по регистър БУЛСТАТ. Не е спорно, че П. е регистринана като артист-изпълнител в регистъра от 13.05.2013г. с КОД [ЕГН], поради което според касатора следва по чл.5, ал.2 от наредбата П. сама да внася осигурителните си вноски.

Становището на ответника, изразено чрез процесуалния му представител по същество- е че тази регистрация не определя лицето като самоосигуряващо се, а същото освен регистрация трябва да е подало декларация и да е започнало да прави и авансови вноски по смисъла на същата наредба.

Касационната инстанция намира изводите на СРС по същество за правилни по следните допълнителни съображения: не е спорна регистрацията в регистър БУЛСТАТ на П. като артист-изпълнител от 13.05.2013г.. Видно от разпита на актосъставителя Д. в съдебно заседание на 13.11.2019г. при порверката в информационната система на НАП е установено, че от регистрацията до момента на проверката П. не е подавала декларации като самоосигуряващо се лице и не е правила авансови вноски. Установено е, че за периода от м.01.2017г. до м.12.2017г. е получила извънтрудови доходи от [фирма]. Конкретно за м.06 е разпитана и свидетелката П. /служител на ТД/, която потвърждава, че за месеца П. е била наета за музикално събитие чрез посредник и по устна информация на посредника – е било заявено, че е самоосигуряващо се лице.

По преписката не е представен договора –основание за изплащане на дохода, но не е спорно, че се касае за граждански договор. След проверката на НАП –дружеството е подало декларация обр.6 за дохода с данни за дължимите вноски за 30 100,03лв., за ДОО 172,55лв., и 62,2лв. вноска за ДЗПО и УПФИ-относно изплатения доход на лицето.

С оглед изложеното касационната инстанция намира, че правилно е установено, че [фирма] има задължение по чл.5, ал.4 от КСО като осигурител във връзка с Наредба Н-8 от 29.12.2005г. /отм./ да подаде декларация образец 6. Лицето П. не е самоосигуряващо се, въпреки регистрацията си по БУЛСТАТ, защото за да бъде самоосигуряващо се е следвало да декларира, съгласно чл.1, ал.2 от НООСЛБГРЧМЛ, започването на дейността с декларация образец ОКД 5, подадена в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството. Именно тази декларация като последващ елемент от фактическия състав /ФС/, а не регистрацията по БУЛСТАТ /друг факт от същия/, има за цел да установи пред приходната агенция обстоятелствата от значение за самоосигуряващите се лица и от този момента лицето се счита за такова и е задължено да внася авансови вноски до 30 април на следващата година. Правилна е позицията на наказващия орган, че след като лицето не е самоосигуряващо се и след като е получило доходи от извънтрудови правоотношения по смисъла на §.1 т.30 от ДР на ЗДДФЛ, квалифицирани като доходи от друга стопанска дейност –то платецът на дохода следва при плащането му да направи удържки като изключение е правилото на чл.43, ал.5 от ЗДДФЛ, когато лицето е самоосигуряващо и декларира това обстоятелство с писмена декларация. Видно от разпита на св.П. -устно от посредника е декларирано посочено обстоятелство, както и по преписката не се установява да има представена подобна декларация от П.. Следователно – без наличието на подобна писмена декларация –за платеца на дохода и касатор е имало задължение да подаде декларация обр.6 и съответно неподаването на декларация до 25.07.2017г. поставя субекта в нарушение на закона, поради което правилно за същото му е наложена справедлива санкция – в случая минимална по размер. /В посочения смисъл е и постановеното вече решение №5668 от 21.10.2020г. по кнахд №4581/2020г. на АССГ между страните, въпреки, че има и обратното становище зазсъпено с решение от 07.08.2020г. по кнахд №4146/20г./.

С оглед изложеното решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да се остави в сила.

Съобразно изхода от спора и предвид направеното искане за юрисконсултско възнаграждение –следва да се присъди такова от 150лв..

Водим XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 09.09.2020г. по нахд №9286 по описа на СРС за 2019г., с което е потвърдено наказателно постановление №431499-F482378 от 24.04.2019г. издадено от директора на офис „Надежда“ в ТД на НАП, с което на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. е наложена имуществена санкция от 500лв. на основание чл.355, ал.1 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ за нарушение на чл.3, ал.3, т.1 от Наредба Н-8 от 29.01.2005г. на МФ /отм./.

ОСЪЖДА Д. Гризини“ Е. ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв..

Решението е окончателно и не подлежи на оспорване.

Председател:

Членове:1.

2.